

KUR'ÂN VE MEDENÎ GELİŞİM TASARISI

O, Merhametlidir: O, Muhammed'e nurlu Kur'ân'ı açtı.
Biz de gidelim bu nura doğru, böylece gözlerden perde kalksın.
(A.S. PUŞKİN)

Kur'ân ve Muhammed (a.s.)

Muhammed (a.s.) ne okuma ne de yazma biliyordu. Diğer insanlar gibi Yahudi ve Hristiyan dinleri hakkında genel bilgilere sahipti. Onun İbranice yazılmış metinlerden alıntı yapıp kendi faaliyetleri doğrultusunda kullandığını söylemek temelsizdir. Böyle bir iddia o dönemin din adamlarına da hakarettir. Çünkü öyle bir şey olsaydı din adamlarının bu tür itirazlarına hem Kur'ân'da hem de siyer kitaplarında rastlardık. Aynı zamanda Muhammed (a.s.)'in birkaç dili bilmesi ve Mekke'de olmayan metinlerden de haberdar olması gerekirdi.

Kur'ân, mevcut Yahudi ve Hristiyanların Musa'ya ve İsa'ya gelen hakikatlerden yüz çevirdiğini ifşa etmektedir. Kur'ân'ın bu açık ifşasından rahatsız olan Yahudi ve Hristiyanlar, Müslümanların "Allah" adında başka bir tanrıya taptiklerini göstermek için "Allah" kelimesini Rusça dahil olmak üzere hiçbir dile "Tanrı" şeklinde tercüme etmemişlerdir. Bu da diğer milletlerin tasavvurunda Müslümanların Tanrıya değil, "Allah" diye başka bir varlığa taptikleri anlamına geliyor. Halbuki Kur'ân'ı okuyan akli başında her insanın İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya ve son Nebî Muhammed'e (hepsine selam olsun) vahyi indiren Tanrının aynı Tanrı olduğunu görmemesi imkansızdır. Tanrı kelimesinin sadece Arap dilindeki kullanımı farklıdır ve bu kullanımın çevirisini bilerek yapılmıyor.

Muhammed (a.s.) Kur'ân'ı kendisi yazdı iftirasına karşı tenkidle kendisinin sadece bir elçi olduğunu ve bu elçiliğinin dışında herkes gibi sıradan bir insan olduğunu

söylüyordu. Bununla birlikte, sahabesi de; 'Muhammedin kendi hitabının Kur'ân vahyinden üslup yönünden farklı olduğunu' söylemektedir. Sahabe aynı zamanda Muhammedin; "gelecek olan vahyin zamanı, konusunda da hiçbir şey bilmediğini" rivayet etmektedir.

Özetle söylersek, Kur'ân tüm zamanlar için evrensel gerçekleri insanlığa ulaştırmıştır. Bu evrensel gerçeklerin bir kısmını Müslüman din adamları kendilerine has gerçeklere dönüştürmüşler. Bunu ayetlerin konuyla ilgili bağlamını kopararak yapmışlardır. Günümüzde bunu fırsat bilen İslâm karşıtı misyonerler konuyu biraz daha çarpıtmaya ve medyanın gücünü kullanarak terörle bir tutmaya çalışmaktadır. Böylesi konulara örneğin, Kur'ân'daki Cihat kavramını alet etmişlerdir:

Kur'ân ve Cihat

Muhammed (a.s.) Mekke toplumunda güvenilir kişi olduğu için "emin" vasfıyla anılırdı. Ve ashabıyla birlikte 10 yıl örnek olacak barışçıl bir tebliğ yaptı. Kendisi hiç kimseyle ilişkisini kesmemiştir.¹

Medine'de bir kaç sene sonra insanlardan bir kısmı kahramanlık sevdasına düşmeye ve savaş konusunda Allah'ın elçisini zorlamaya başladı. Ortaya çıkan gelişmeler ve Mekkelilerin de baskısı üzerine Müslümanlara cihat etmeleri konusunda ayet indi. Kendi vatanlarını korumak Hristiyan din adamlarının da sevap olarak kabul ettikleri bir şeydir. Başka ülkelerin işgali ve komşuların esir alınması amacıyla yapılan savaş

¹ Köre karşı hoş olmayan bir davranışından dolayı ilahi vahiyle azarlanmıştır. (Abese, 80/1-5)

tecavüz sayıldığı gibi başkalarının tecavüzünden kendini korumak da kutsal bir görev sayılmıştır. Netice olarak, savaş ve barış konusunda pravoslav mezhebi ve İslâm aynı manevî/etik konumda duruyor.

Kur'ân, siyasî ve şahsî menfaatlerini gizleyerek, dışından Müslüman gözükenden İslâm'la bir alakalarının olmadığını ve böylelerinin riyakar/münafık olduklarını ifşa etmektedir. Bu münafıklar, Kur'ân'ı kendine rehber edinmeyen ve hayattaki hadiseleri kendi vicdanıyla ilişkilendirmeyen birçok insanı yoldan çıkarıp kendilerine katıyordu.

İlk bakışta Kur'ân'da "din uğrunda" savaşın tebliği ve kafirlerin yok edilmesine yönelik birçok ifadelerin yer aldığını görüyoruz:

Onlarla savaşın ki fitne (savaş ateşi) yok olsun ve Tanrı'nı koyduğu düzen hâkim olsun... (Bakara 2/193)

Aslında ayetleri bağlamından kopararak ve kelimelere gereğince dikkat edilmeden okunduğu zaman Kur'ân'ın genel olarak insanlara karşı savaşmayı emrettiği sonucuna varırız. Halbuki ayeti Kur'ân'da belirtilen üsteki ayetlerle birlikte okuduğumuz zaman "sizinle savaşanlara karşı savaşın" sonucu çıkmaktadır. Ayetin devamında:

Eğer savaşa son verirlerse, yanlış yapanlardan başkasına düşmanlık edilmez. (Bakara 2/193)

Savaşla ilgili her hangi bir ayeti bağlamından ko-

pardığımızda veya anlamını kastedildiği yere değil, genele götürdüğümüz zaman daha vahim sonuçla yüzleşiriz. Örneğin:

(Dört) yasak ay çıkınca o müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün. Onları yakalayın, onları kuşatın, onlar için her gözetleme yerinde oturun. Ama dönüş yapar (tevbe eder), namazı kılar ve zekat verirlerse yollarını açın. Çünkü Tanrı bağışlar, ikramı boldur. (Tevbe 9/5)

Bu ayette ise "o müşrikler" genele has olmayıp anlaşmayı (Hudeybiye anlaşmasını) bozan, Müslümanları Mekken'den çıkararak ve Müslümanlara karşı savaş açan müşriklerle ilgili olduğunu görmekteyiz. Bütün bunlardan anlaşılabilir; Kur'ân'da belirtilen cihat, Müslümanlara yapılan tecavüze karşı zorunlu olarak yapılan bir savunmadır. Cihadı yanlış yöne yönlendirenlerin ve terörle eş tutanların şu ayeti okuyup susmaları iyi olurdu:

Tanrı, dininizden dolayı sizi öldürmeye kalkışmamış ve sizi yaşadığınız yerlerden çıkarmamış kimselere iyilik etmenizi ve değer vermenizi yasaklamaz. Tanrı değer bilenleri sever. (Mümtehine 60/8)

"Din uğrunda" savaşın sürdürülmesini savunanlar ve bunu kendi oluşturdukları hukuka dayandıranlar gerçek bozguncular ve gerçek teröristlerdir. Bunlar da, her tür din mensuplarından oluştuğu gibi, her türlü din dışı çıkar odaklarından, silah tüccarlarından ve siyasetçilerden oluşabilir.

Muhammed (a.s.) kendi çağdaşlarına evrensel hakikatler konusunda bilgi vermiş ve vahiyle gelen bu hakikatleri yazdırmış, çağdaşlarına tebliğ etmiş ve günümüze kadar (Kur'ân olarak) ulaşmasını sağlamıştır. Fakat, dış güçlerin desteklediği teröristler yanlış din tebliğ yapmakta ve başka dinden olanlara karşı Kur'ân'ın sunduğu stratejiden başka bir strateji uygulamaktadır. Halbuki Kur'ân bize şöyle bilgi vermektedir:

Dinde zorlama olamaz; doğrular ile yanlış kurgular iyice ayrılmıştır. Kim taşkınlık edenleri (tağutları) tanımaz da Tanrı'ya güvenirse, kopması imkânsız en sağlam kulpa yapışmış olur. Her şeyi dinleyen ve bilen Tanrı'dır. (Bakara 2/256)

Burada açıkça istenilen; akıllı ve dürüst insanın Kur'ân'daki din anlayışı ile bilgilenererek onu hayatıyla ilişkilendirmesi ve kendisinin doğru seçim yapmasıdır. Böyle yaparsa Tanrı bu konuda ona yardım edecektir. Tanrı hiç kimseyi gerçeğe mecbur etmiyor ve hiç kimseyi inancı konusunda başkasına baskı yapmaya teşvik etmiyor:

O müşriklerden biri senden güvence isterse ona güvence ver ki Tanrı'nın sözünü dinlesin. Sonra onu, kendi güvenlik bölgesine ulaştır. Böyle yap çünkü onlar bilgisiz bir topluluktur. (Tevbe 9/6)

Yani, başka dinden olan bir kimsenin inancından dolayı incitilmesine izin verilmiyor.

Hatta İslâm, bir kişi İslâm dinini tanıttıktan sonra İslâm'ı kabul etmemiş olsa, fakat Müslümanlara ve İslâm'a karşı savaş açmamışsa, Kur'ân o insana ve onun kutsal değerlerine dokunulmamasını ve ona karşı sabırlı davranmasını öğütler.²

Kur'ân, kendinden önceki Kitapları bir kenara bıraktıkları gibi Tanrı'nın sunduğu ayetleri, öğütleri bir tarafa bırakarak kendi menfaatleri ve ideolojileriyle örtenleri kötülemektedir:

Ey inanıp güvenenler! Tanrı yolunda yürürken iyice dinleyip anlayın. Size selam verene, dünya hayatı-

nın geçici menfaatine göz dikerek: "Sen mümin değilsin!" demeyin. (Nisâ 4/94)

Son bir kaç asırda batı siyasetçileri kendilerince bir "İslâm problemi (!)" oluşturmuşlardır. Bunun da sebebi Kur'ân'a yeterince dikkat etmemeleridir. Şöyle ki, Kur'ân'ı ateizmin ya da herhangi bir dinî görüşün etkisinde kalarak okumaktalar. Böyle okudukları zaman yanlış olarak kendi Kutsal metinlerine benzetmekte ve bu kitapların bir yansıması gibi görünmektedir. Böyle bir yaklaşımdan dolayı gayrimüslim siyasetçilerinin çoğu İslâm'a ve Kur'âna riyakar bir saygı göstermektedirler. Halbuki Kur'ân, çok derin dünya görüşüne sahip bir Kitap olarak kabul edilmesi halinde anlaşılır.

"Hakim güçlerin" yanlış davranışları (aynı zamanda Müslüman ülkelerinin bir kısmı) yüzünden, asırlardır milyarlarca insanın hürriyeti kısıtlanmaktadır. Aynı zamanda onların hak ve hukuklarına hayasızca saldırılmaktadır. İşte bunu yapanlar için Kur'ân kabul edilmezdir.

Şu unutulmamalıdır ki; Yaratıcı, yeryüzünde olanlara karşı ne ilgisizdir ne de insanların güç yetirdikleri ve yapması gereken işleri onların yerine yapacaktır.

Kur'ân ve Faiz

Kur'ân, tarihin derin konularından ve sosyal alanlarından bahseden bir kitaptır. Bu konulardan birini anlatırken örneğin, fakirle zengin arasındaki uçurumun ve sorunların oluşmasında ana rol oynayan faizli işlemler olduğu ortaya çıkmaktadır:

Faiz yiyenler, şeytanın aklını çeldiği kimsenin tavırından farklı tavır göstermezler. Bu (şeytanca tavır) onların "Alım-satım, tıpkı faizli işlem gibidir." demeleridir. Tanrı, alım-satımı helâl, faizli işlemi haram kılmıştır. Kime Sahibinden (Rabbinden) bir öğüt ulaşır da faiz almayı bırakırsa, önceden aldıkları kendine kalır. Onun işi Tanrı'ya aittir. Kim de devam ederse, onlar cehennem ahalisidir, orada ölümsüz olarak kalacaklardır. (Bakara 2/275)

Kur'ân faizi şeytanca davranışlardan biri saymış ve

2 Bkz: Bakara, 2/256-257.

kesin yasak getirmiştir. Kitabı Mukaddeste ve kendilerini medenî sayanların sistemlerinde ise faizli işlemler bankacılığın olmazsa olmazıdır.

Kur'ân, faizin toplumsal düzeni bozduğunu ve tekelciliğin oluşmasının ana sebebi olduğunu vurgulamaktadır.

Kur'ân'dan toplumsal problemlerin çözümü konusunda çok şeyleri öğrenebiliriz. Mesela:

Ey inanıp güvenenler! Hamr (kişiyi sarhoş edip uyuşturan şeyler), şans oyunları, sunaklar ve ezlam, şeytan işi zararlılardır. Onlardan uzak durun ki umduğunuza kavuşasınız. Şeytanın istediği tek şey Hamr (kişiyi sarhoş edip uyuşturan şey) ve kumarla aranızda düşmanlık ve nefret sokmak bir de Tanrı'nın Zikri'nden (Kur'an'dan) ve namazdan sizi alıkoymaktır. Artık vazgeçersiniz değil mi? (Mâide 5/90-91)

Ayetten anlaşılacak şu ki, ister faiz, ister uyuşturucu maddeler ve isterse şans oyunları sosyal gelişmenin lokomotifini olamaz. Çünkü bu gibi şeyler sömürüyü yaygınlaştırır, zihni uyuşturur ve insanların aldatılması konusunda etkili olur. En büyük zararı ise gençlerin manevî duygularına ve çalışma azimlerine verirler.

İnsan dünyayı akıl ve din yoluyla anlar. Kur'ân din yoluyla insana gerekli bilgileri verir. Aynı zamanda aydınlık geleceğin oluşması için anahtar kitaptır. Ama Müslümanlar bile bu anahtarı gereği gibi kullanmıyorlar.

Kur'ân'ın hedeflerinin hayata geçmesini zalimler kabul etmezler. Bunun için çok sayıda din mensubu bulunduğu Rusya'nın RKSAP (Rusya Kilise Sosyal Adalet Prodüktörü) teşebbüsüyle hazırlanmış Sosyal Güvenlik Tasarısı teklif edilmiştir. Bu tasarının esasını, Allah'a iman ve imana uygun davranış oluşturur. Bu kişinin kalbini farklı bir konuma getirir. Eğer insan kendi hayatını Allah'ın istediği şekilde kuruyorsa, yani ne kendine ne çevresine ne de dünyaya zarar vermiyorsa o zaman Allah'ın desteğine ve hakimiyetine gerçekten inanıyordur.

Bu tasarımı hazırlayanlar genelde Kur'ân'a dayanmışlardır. Kur'ân, İslâm dinini insanlara her kesin hayattan aldığı evrensel fitri değerler gibi sunuyor. Burada Tanrı'nın verecekleriyle aradaki araçlar yersizdir. Bu

aynı zamanda yeryüzünde Tanrı hakimiyetinin korunmasıdır. Ve bu İsa (a.s.)'in duasının anlamına tamamen uygundur: *"Bizim göklerdeki gerçek Babamız! Senin adın anılsın! Senin hakimiyetin gelsin! Hem yerde hem Semada Senin iraden olsun..!"*³

Aracılar, önceki Kitaplarda olduğu gibi, Kur'ân'da da kesinlikle yasaktır. İnanç konularında olduğu gibi sosyal düzenin sağlanması konusunda da araçlara gerek yoktur ve düzeni gerektiği gibi uygulamak zorundayız.

Kullarım sana beni sorarlarsa, ben onlara yakınım. Beni yardıma çağırmanın çağrısına cevap veririm. Onlar da benim çağrıma cevap versinler ve bana güvensinler ki olgunlaşsınlar. (Bakara 2/186)

Bu cümleler İsa'nın söylediği cümlelere benziyor: *"Siz neden beni çağırıyorsunuz: Efendi! Efendi! – Benim dediğimi yapmıyorsunuz?"* (Luka 6/46)

Dinî kurallara göre, insan insana zulmetmemeli, biri diğerine kul olmamalıdır:

...Size göre de bize göre de doğru olan ortak şu söze gelin: Allah'tan başkasına kul olmayalım. Ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Birimiz, Allah'tan önce birilerini Tanrıya dönüştürmesin. (Al-i İmran 3/64)

...Siz hayırda (iyiliklerde) birbirinizle yarışın! (Bakara 2/148)

Musa, İsa ve Muhammed (a.s.)'a gönderilen vahiylerin içeriği hep aynı olmuş ve bu elçilerin hepsi aynı amaçla hizmet etmişlerdir. Fakat, siyonistler yeryüzündeki adaleti ve hakları paylaşmak istemedikleri için insanlar ve dinler arasında sınıflar yaratmış, onları parçalayarak birbirlerine düşürmüşlerdir.

Kutsal kitaplarda yazılan ve Tanrı'nın elçiler aracılığıyla sunduğu hedeflerin hayata geçmesine yalnız zalim yada kafalarını kiraya verenler engel olmak ister. Bu engelleri aşmak için insanlar başkalarına saygıyı öğrenmeli, kendi kendilerini gereksiz kutsamalardan uzak tutmalı ve fikir ayrılıklarına neden olan sorunları medenî diyaloglar ekseninde ve Tanrı'nın kitabıyla çözmelidirler.

3 Eski Ahit, Mezmurlar, 10-13.